

CEDOC
Donat
J. M. Serra

company

CIRCULAR INTERNA Nº 0003

PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA

22 de decembre 1976

DESPRES DEL REFERENDUM

A la circular número 0002 que Company va difondre sobre la nostra campanya per l'abstenció en el referèndum, es fixaven els següents objectius del Partit:

- a) Fer baixar les xifres de participació
- b) Donar-nos més a conèixer en tant que PSC
- c) Ampliar la base del Partit mitjançant la mobilització dels simpatitzants
- d) Adquirir experiència política i organitzativa de cara a futures lluites de caràcter electoral

Es en funció d'aquests quatre objectius que caldria fer el balanç, a tots els nivells i àmbits del Partit, de la lluita que hem dut a terme.

Aquesta circular número 0003 de Company pretén contribuir a aquesta necessària valoració.

a) Els resultats del referèndum

En relació a aquest punt, cal recordar prèviament tres aspectes de la qüestió.

Primerament, el caràcter no democràtic, incontrolable del referèndum i els seus resultats oficials.

En segon lloc, el caràcter tremendament desigual de la lluita. L'Estat ha abocat tota la seva potència a favor de la participació i del "sí", amb un pressupost de prop de dos mil milions de pessetes, amb accés lliure i gratuït a la TV i als grans mitjans de comunicació. El resultat ha sigut una propaganda massiva, permanent i asfixiant en l'aspecte formal, i enormement equívoca quant als continguts (de caràcter "democràtic").

En tercer lloc, el caràcter del "sí" ha de ser interpretat, en un percentatge elevat, com expressió d'un sector d'opinió que desitja realment el trànsit a una situació democràtica i la liquidació dels residus del franquisme. Electoralment parlant, és un sector no atribuïble en el futur a les forces avui en el poder, sinó disponible per a les forces de caràcter democràtic i les forces d'esquerra.

Dit això, cal afirmar que les xifres oficials no mereixen credibilitat, si bé mereixen una anàlisi en profunditat que pensem realitzar de forma immediata i que donarem a conèixer en les pàgines del butlletí. L'exemple pitoresc de Consuegra, aquest únic poble on triomfà el "no" i on, en conseqüència, ha aparegut de forma manifesta la "tupinada", és el senyal d'avís que mostra als hipotètics incauts que la trampa electoral és perfectament factible en les condicions electorals en què s'ha desenvolupat aquest referèndum no democràtic. En el cas de triomf del "sí", la trampa no és destacable com a Consuegra, però no per això podem deixar de creure que s'ha produït, i d'una manera abundant.

De tota manera, no podem deixar de considerar l'elevat percentatge d'abs^utenció recollit a Barcelona i a algunes altres ciutats catalanes com un èxit de la campanya abstencionista. De la mateixa manera, cal valorar positivament els resultats assolits al conjunt de Catalunya, en relació a les xifres globals de l'Estat. I, evidentment, els resultats d'Euskadi (sobretot la majoria abstencionista de Guipúscoa i el 47 per cent de Biscaïa), així com els resultats a Galícia i Canàries.

Repetim que tenim la intenció de fer una anàlisi de detall dels resultats, que ens pot ésser útil -malgrat la seva manca de fiabilitat general- en tant que indicis de possibles pautes electorals futures.

b) La presència del Partit

Creiem no ésser triomfalistes a l'afirmar que el conjunt del Partit ha respost al repte d'aquesta campanya amb una combativitat i un sentit de l'eficàcia molt satisfactoris. La nostra presència s'ha fet notar i ha contribuït sens dubte a incrementar el marge abstencionista.

L'orientació de la campanya (cartells, manifest, actes públics) ha tingut acceptació i ha contrastat molt positivament enfront de la manca d'imaginació i el caràcter "ritual" i rutinari de l'estil adoptat pel conjunt de les altres organitzacions abstencionistes. (Només salvaríem, en part, d'aquesta crítica la campanya del PTE que ha tingut alguns encerts, com el pasquí amb el programa de la POD, que ha estat molt llegit, però que ha tingut un balanç polític també negatiu com a conseqüència de la consigna irracional de vaga general pel dia 15).

Com iniciatives de caràcter positiu esmentem en primer lloc l'agitació a les fàbriques (més de 8.000 manifestos del Partit entregats en mà a SEAT, segons les nostres notícies), així com les entregues de propaganda en mà a diversos llocs estratègics de localitats i barris.

El cost: la detenció d'unes desenes de militants i l'agressió física contra una companya i un company de la Secció de Gràcia-Sant Gervasi-Sarrià, als qui fem arribar des d'aquestes ratlles la solidaritat fraternal de tot el Partit. Una experiència, aquesta, que hem de tractar d'evitar que es repeteixi: els piquets de militants han de ser prou nombrosos per a fer front a les possibles agressions.

Un altre aspecte que cal valorar positivament, en tant que testimoni de la capacitat cerixent de convocatòria del Partit, és la conferència del company Joan Reventós al teatre Romea, que hagué de repetir-se a causa de la multitud que hi acudí. Calculem en unes 5.000 persones les que hi anàren, sense que s'hagués fet altra propaganda que l'anunci a la premsa. Una edició especial de Company estarà dedicada al contingut d'aquesta conferència que creiem interessant com a síntesi de les posicions polítiques del Partit en el moment actual.

En conjunt, doncs, creiem que l'objectiu ha estat cobert positivament, si bé potser hauríem pogut celebrar més actes públics de Partit si ens ho haguéssim proposat, amb garanties segures d'àmplia convocatòria. L'actual procés de constitució de Seccions i Federacions explica potser aquest fet: ha estat major el protagonisme dels cercles que dels col·lectius de direcció de les Seccions i Federacions, recentment elegits o encara inexistents segons els casos.

PROJECTE DE LINIA POLITICA PER A LA FEDERACIÓ DE BARCELONA

0 - Una línia política, inclús a nivell organitzatiu, no és independent de l'anàlisi política que es faci de la situació en general, especialment per un partit d'esquerra que tracta no d'administrar políticament aquesta situació sinó justament de canviar-la, o millor, de sintetitzar l'impuls de la base treballadora i ciutadana vers la transformació. Però una línia política per a Barcelona a de prendre la línia general del Partit, tal com vé marcada pel seu Congrés i les resolucions posteriors del Consell, como una dada que cal adaptar a la situació concreta del nostre àmbit territorial. Ara bé, la rapidesa dels esdeveniments polítics avui en el nostre país fa que convingui actualitzar algunes de les determinacions generals preses en el Congrés i en els darrers Consells Generals, i fa també que fatalment que aquest document haurà de ser actualitzat d'aquí a un més, quan es celebri l'Assemblea de la Federació.- Per últim, la part programàtica (a nivell local) d'aquest document s'ofereix només a títol indicatiu, per a que el front de lluita urbana el labori quelcom de molt més complet i al dia.

MARC POLITIC GENERAL

1 - La situació política està marcada per l'esfondrament de la dictadura franquista, com a resultat de les lluites i les pressions populars i d'un context internacional favorable, però sota la direcció de sectors provinents de la pròpia dictadura i amb la col.laboració d'altres sectors que restaven fora dels àmbits del poder polític - molt notòriament tot un sector de la burgesia catalana democràtica i nacionalista i el grós de la oposició democràtica madrilenya.

2 - Fa un any podem dibuixar un espectre polític amb quatre grans corrents: la dreta franquista, la dreta democràtica, l'esquerra democràtica i l'esquerra revolucionària. El reformisme era un intent de lligar les dugues dretes per a construir una democràcia censitària " a la espanyola ". Davant aquest intent es dreçava amb força tot un seguit de blocs i pactes per a la ruptura democràtica al.liant la dreta i l'esquerra democràtiques. L'esquerra revolucionària (a l'esquerra dels PCs) participà en una part en els pactes, esperant convertir la ruptura en revolució democràtica.

3 - El contingut social de les alternatives es complexe. Es podria simplificar situant el personal polític del règim i la banca en la dreta franquista, una minoria encara de la burgesia en la dreta democràtica, el grós de les classes populars i treballadores polititzades en l'esquerra democràtica - però constituint encara una fracció petita del poble, i els sectors més durament explotats (joves, construcció, indústria de nova planta a Pamplona, Valladolid o Vigo, suburbis proletaris de Barcelona i Madrid) en l'extrema esquerra.

4 - El factor nacional col.locava d'altra banda una part molt important del moviment popular d'Euzkadi fora dels pactes rupturistes o en la versió més radical dels mateixos, i el mateix succeïa, en una altra escala, a Catalunya País Valencià, Gàlicia i les Illes Canàries. Tant mateix a Catalunya la lluita

democràtica i nacional unitària conduïda pels sectors populars i d'esquerra venia de lluny (Assemblea de Catalunya) i impedia el fraccionament de la oposició.

5 - Aquest darrer factor va ser important en la derrota del primer reformisme. Les manifestacions per l'amnistia, les llibertats i l'autonomia a Barcelona, i la repressió a Vitòria i Montejurra, la repressió de la Marxa de la Llibertat i la migradesa de l'amnistia - que deixava de banda la major part dels presos polítics d'Euzkadi - van mostrar la força dels plantejaments democràtics radicals i la inviabilitat d'un reformisme tebi.

6 - El nou reformisme es va traslladar pràcticament al terreny de la dreta democràtica, si bé personificat encara per personal procedent del franquisme en un intent de salvar el que es pogués salvar. Aquest nou personal polític estava en condicions de desmuntar les connexions del bunker dins de l'exèrcit i portar les actuals Corts espanyoles a la seva auto-dissolució pràctica. Sectors importants de la dreta franquista van seguir el joc amb prou rapidesa, organitzant-se en un bloc pactant (Alianza Popular) per tal de pressionar ordenadament sobre el govern i la dreta democràtica i aconseguir unes condicions satisfactòries per l'enderrocament del franquisme. El pacte entre uns i altres fou signat a les Corts espanyoles el 18 de Novembre i referendat el 15 de desembre amb el vist i plau de la dreta i el centre democràtics, que van practicar la inhibició satisfeta.

7 - Mentrestant el òrgans de la ruptura, paralitzats des de dintre per la seva dreta, pactaven entre ells unes condicions per anar a negociar la ruptura amb el nou govern. Víctimes d'aquest joc potser necessari van ser la reivindicació clara i neta de l'Estatut del 32 i la pròpia estabilitat dels òrgans democràtics. La negociació està avui en mans de polítics madrilenys sense lligams amb el moviment de masses i dels sectors de la dreta democràtica catalana. Euzkadi va restar separada de Catalunya en la seva dinàmica política - molt més viva a nivell de masses que no pas aquí.

8 - Els triomfs de la oposició han estat la marginació d'aquell sector del bunker franquista que no ha acceptat de re-convertir-se, i la negociació indirecta amb els reconvertits (Alianza Popular) d'una llei electoral que ha de donar pas a unes Corts espanyoles pràcticament constituents. D'altra banda la quasi-legalització del PCE - no la de tots els partits -, el desmuntatge dels tribunals de repressió política i la creació d'unes condicions molt favorables per a l'èxit de les campanyes per l'amnistia i l'autonomia, si aquestes es poguessin desenrotllar amb el suport de les masses.

9 - Però l'element potser fonamental de la situació es la perspectiva de les eleccions generals. La dreta democràtica està imposant la convocatòria d'unes eleccions democràtiques - sobre la base de la pressió potencial de l'esquerra i de la desfeta del bunker -. Aquesta ha estat sempre la interpretació que la dreta democràtica ha fet de la ruptura. Mentrestant l'esquerra segueix pressionant per les condicions de llibertat en que s'han de produir les eleccions - es a dir, pels programes mínims de l'Assemblea i la P.O.D. - tot comprovant que no pot esperar fins a darrera hora per a posar a punt els seus dispositius electorals.

10 - La lluita de classes a nivell econòmic i social s'engreuja mentrestant, només frenada pel pacte social implícit que les organitzacions d'esquerra amb més incidència sindical han acceptat a canvi de llur reconeixement progressiu en el marc d'una reforma política i sindical avançada. L'atur està creixent fins a cotes desconegudes en els darrers 40 anys. La inflació continua al gener - mes tradicionalment deflacionari. La Borsa i les inversions no han reaccionat, i el creixement econòmic es molt baix. Res no sembla que pugui modificar aquest procés d'estancament fins que passades les eleccions el capitalisme comprovi que té la situació política en mà i imposi una estabilització que hem de témer molt dura pels treballadors. Això es el que frena momentàniament alguns sectors de la burgesia democràtica catalana en llur desig de governar aviat, en tant que hipotecaria llur futur polític -però no hem d'esperar que aquests sectors cedeixin llur protagonisme polític actual, sinó més aviat que intentin negociar amb l'esquerra les condicions d'una estabilització econòmica compaginada amb concessions polítiques.

11 - El comportament polític de l'esquerra catalana està fortament delimitat per aquestes coordenades. Pels comunistes es tracta de canviar llur reconeixement com a principal força política legal de l'esquerra per a una moderació de la lluita de classes, especialment a nivell sindical, i una moderació de la lluita per l'autonomia nacional, principalment a Catalunya. Així s'ha d'entendre l'escassa intensitat de les consignes de movilització durant la prevista "tardor calenta", el cop de mà a Comissions Obreres per tal de assegurar-se'n el control en el moment de convertir-les en central sindical, els atacs a Tarradellas i les declaracions de Carrillo sobre la qüestió nacional.

12 - Els comunistes d'esquerra cerquen en l'element més rupturista de l'actual panorama polític a Catalunya, el President Tarradellas, una garantia de llur presència en els pactes de lluita democràtica, alhora que expressen la radicalitat de les condicions de vida a que els treballadors estan sotmesos.

13 - L'espai polític socialista té d'aclarir-se en la perspectiva de les consultes electorals, per tal de que en aquestes, suposant unes condicions democràtiques, els socialistes hem d'afirmar-nos com a força política decisiva pel futur de Catalunya, o bé restar dividits i marginats en la resolució de la crisi política d'enfonsament del franquisme i sortida a la democràcia. L'escassa, en cara, incidència sindical dels socialistes ens impossibilita a més, ni que volguéssim, per a practicar un pacte social implícit que d'altra vanda és contrari als principis d'autonomia sindical que el P.S.C. defensa.

14 - Els socialistes estem situats a més en l'eix de la política per a la recuperació nacional de Catalunya, a través de l'entesa de totes les forces catalanes i democràtiques que impulsem en formes diverses des de fa temps. La qüestió de la vertebració de totes les organitzacions socialistes a nivell de l'estat, que hem impulsat a través de la F.P.S., prefigura també la solució que les diverses nacionalitats presents en l'Estat espanyol hauran d'anar trobant en el marc de la democràcia.

OBJECTIUS A ACONSEGUIR I FORMES D'ACCIO

15 - Els mots d'ordre de la nostra activitat han d'ésser els de Llibertat i Amnistia, Autonomia i Socialisme. Les llibertats i l'amnistia com a condicions del caràcter democràtic de les consultes electorals. L'Autonomia configurada en l'Estatut de 1932 i la reinstauració de la Generalitat i el seu President com a objectiu polític que ha d'anlegar tots els catalans en ocasió de les eleccions, tant si es participa com si no. El Socialisme com a denominador de l'espai polític que hem de consolidar.

16 - Des del punt de vista socialista, la nostra audiència entre les masses no és solament important per a nosaltres com a Partit. Les possibilitats de consolidació de la democràcia depenen de la consolidació d'un espai polític socialista prou important. L'existència d'un centre-dreta democràtic amb possibilitats de govern i d'un comunisme fort a l'oposició es poden donar per descomptades, però no garanteixen l'estabilitat d'una Catalunya autònoma i democràtica, per tal com poden donar pas a un període no exempt d'involucions imposades per la dreta i pel context polític a nivell de l'Estat. En canvi, l'existència d'un ample espai polític socialista, sancionat pel vot o per l'abstenció, impossibilitaria que les organitzacions dels treballadors fossin una i altra vegada limitades o reprimides en llurs activitats legítimes, per tal com aquestes involucions anareixerien clarament com a contra-reformes i assenyalarien el punt de partida de fortes mobilitzacions populars i internacionals.

17 - D'altra banda, l'existència d'una força política socialista catalana important, que amoles sectors del poble reclamen i impulsen, és la condició de l'avenç del front dels treballadors cap a l'aprofundiment de la democràcia i els socialisme. La configuració de la unitat de l'esquerra -traducció política de la unitat del front dels treballadors- exigeix en primer lloc i immediatament l'enfortiment d'un socialisme català autònom i amb una base pròpia de recolzament, no enfrontada però independent de la dels altres corrents de l'esquerra.

18 - En el terreny sindical, la consolidació socialista demana la urgent impulsio, amb respecte de l'autonomia organitzativa sindical d'una entesa dels lluitadors d'orientació autogestionària en el camí cap a la unitat sindical lliurement debatuda. En aquesta entesa haurien d'impulsar la participació, junt amb els companys d'U.S.O., dels altres corrents sindicals socialistes (U.G.T.) i àdhuc d'altres sectors que defensen concepcions similars de la unitat sindical (tendència "unitària" de la C.O.N.C.).

19 - En el cas de Barcelona, a on es concentren bona part dels treballadors terciaris sense massa tradició sindical, és important de posar en peu sindicats unitaris amb llibertat de tendències, representació pròporcional de les mateixes i doble afiliació, en aquells rams a on existeix una forta dinàmica en aquest sentit (ensenyants, treballadors de l'administració pública, artistes, marina mercant...).

20 - En l'àmbit de la implantació militant a Barcelona, la prioritat ha de no-
nar-se a la penetració en les zones i sectors proletaris. Aquesta no ha d'és
ser una tasca local sinó col·lectiva de tota la Federació. El paper crucial
dels socialistes en la sortida de la crisi d'enfonsament del franquisme, de-
nén en bona part de l'èxit en la campanya d'implantació proletària, que con-
firmi el caràcter de classe del nostre Partit i imedeixi que tirin endavant
els intents de la burgesia lliberal per a colonitzar l'espai polític socialis-
ta -intents del que hi ha hagut proves en els darrers anys i que seguint por-
duint-se, car de la inexistència d'un socialisme català autònom i arrelat mas-
sivament en les classes treballadores denén la possibilitat de que el capita-
lisme administri còmodament la democràcia en benefici pròpi.

21 - La Federació haurà de fixar-se uns objectius concrets d'implantació a les
zones proletàries i considerar l'assoliment d'aquests objectius responsabilitat
col·lectiva de tota l'organització -cercles de lluita a l'empresa i de lluita
urbana i cercles locals, tant de les seccions amb composició social més pro-
letària com de les altres-. En aquesta tasca cal trencar el localisme i el
corporativisme per a anar a una actuació intensa de la Federació en conjunt,
posant en joc tots els recursos a l'abast (activitats de contacte i propaganda,
recolzament massiu de lluites obreres, campanya generalitzada contra les condi-
cions econòmiques crítiques dels treballadors, alternatives programàtiques,
utilització de plataformes electorals, etc...).

22 - La Federació de Barcelona té d'elaborar i promoure una alternativa per a
la ciutat. Aquesta alternativa global ha de recollir i sintetitzar les ex-
periències de la lluita urbana en una colla de mesures programàtiques viables
que configurin els eixos fonamentals de la nostra concepció del que ha d'ésser
el govern democràtic de Barcelona, tant a nivell administratiu, com urbanístic,
fiscal i de serveis públics. El debat entorn aquests temes serà aquest any
un dels debats polítics fonamentals i aquell en què l'esquerra pot guanyar
posicions més avançades sobre la situació econòmica i política.

23 - Però el context electoral, encara abans de reunir-se les condicions que
considerem necessàries per a la participació, determina la necessitat de posar
en marxa la maquinària de la Federació per a la traducció pràctica dels objec-
tius assenyalats en termes de lluita electoral. Això implica 1) un estudi
seriós de les circumstàncies electorals (llei electoral, cens, preferències
públiques, mètodes d'acció, finançament); 2) la fixació d'uns objectius elec-
torals coherents amb els objectius polítics assenyalats; 3) la selecció de
candidats del Partit, la negociació de les aliances electorals i el llençament
dels candidats definitius.

24 - Amb participació o sense, les eleccions es convertiran en un plebiscit
entorn de les reivindicacions mínimes de llibertat política i nacional encara
no assolides, i en una prova de foc per a la consolidació de l'espai polític
socialista i l'eficàcia de la nostra organització territorial -que té que pas-
sar a primera plana.

25 - D'altra banda estan en joc la configuració del bloc dominant i l'oposició
en els propers 5 anys, la possibilitat d'un canvi important en la vida dels

municipis, i concretament de Barcelona, i el caràcter que ha de tenir la sortida de la crisi econòmica, amb més o menys costos a càrrec dels treballadors segons els resultats de la lluita política que ara s'obre.

26 - Barcelona representa quasi el 40% de la població de Catalunya i un pes encara superior quant a la influència política, donada la concentració de funcions atorgada a la ciutat pel tipus de desenvolupament econòmic i territorial que hem viscut. La importància del comportament polític dels ciutadans en aquesta fase entorn a les eleccions generals i municipals -i tant si es participa com si no- és decisiva. Això no vol dir que els militants de la Federació s'hagin de tancar en aquest àmbit: cal recolzar les activitats generals del Partit i concretament caldrà recolzar la tasca de les Federacions de l'entorn de Barcelona, per tal com el contingut social de les mateixes és marcadament més proletari que el de Barcelona en conjunt, i la implantació proletària és un dels objectius bàsics del Partit en aquesta fase.

27 - Les tres normes tàctiques més importants a tenir en compte són: 1) la substitució de la guerra de posicions (avançar, mantenir-se ferm, retrocedir quan cal) per una guerra de moviments, en que la capacitat d'iniciativa, la rapidesa de les reaccions i la flexibilitat tàctica passen a primera plana; 2) l'abandó de l'actitud d'"esperar consignes". En una fase com l'actual les organitzacions del Partit han de prendre la iniciativa per sí mateixes sinó ens volem veure desbordats pel ritme de canvis introduït pel reformisme i per les respostes d'altres partits; 3) la forma d'arribar al poble ha de tenir en compte que els mètodes i el llenguatge conspiratius i clandestins són fàcilment desbordats pel llenguatge i els mètodes de masses utilitzats per la dreta.

PLATAFORMA REIVINDICATIVA LOCAL

28 - L'alternativa per a la ciutat ha de situar-se a un nivell més global que la reivindicació aïllada enfront d'un poder municipal insensible. Cal reclamar formes concretes i estables de control i participació en la gestió municipal, generalitzables a tots els barris, per a posar en qüestió la demagògia fàcil del reformisme.

29 - Serà prioritària l'existència d'un nou pla urbanístic de Barcelona elaborat com a resultat d'un ample debat ciutadà, però que reculli només els grans eixos d'una reforma urbanística en profunditat: transport públic, grans infraestructures, normativa i ordenances, finançament de l'urbanisme i delimitació d'una ample llibertat de disposició per part dels barris i zones quant a les actuacions concretes (zones verdes i esportives, equipaments socials, vialitat, edificis singulars i representatives).

30 - Les actuacions concretes en els barris seran objecte de programes conulars alternatius. La imposició d'aquests programes s'haurà de fer mitjançant la participació dels barris interessats en la discussió dels programes d'inversions municipals, així com la discussió dels pressupostos anuals i extraordinaris de l'Ajuntament. Igualment cal participar en la discussió dels plans urbanístics especials i de remodelació.

31 - Això suposa l'exigència d'una informació detallada i entenedora per part de l'Ajuntament i l'obligació pel mateix de remetre a les organitzacions ciutadanes els projectes de pressupostos, ordenances, plans i programes abans de la seva discussió i aprovació, amb la possibilitat d'audiència pública de les organitzacions ciutadanes. També la concessió de llicències haurà d'ésser objecte d'informació pública en els carrers i barris afectats. S'haurà de posar especial èmfasi en la publicitat de les operacions de compra, venda i expropiació de terrenys per part de l'Ajuntament.

32 - Només d'aquesta manera es podrà deturar la privatització accelerada de l'espai urbà a Barcelona, la densificació excessiva, la destrucció de zones verdes i públiques i la corrupció en l'administració urbanística municipal.

33 - Cal rebaixar immediatament el cost dels serveis públics mitjançant una fiscalització i control públics de les fabuloses "contrates" de vialitat, neteja, etc... que avui enriqueixen a 3 o 4 grans empreses i són finançades per la població de Barcelona, sense cap discussió ni coneixement públic del cost real i la qualitat dels serveis. La concessió de serveis (com ara la construcció de mercats) és un exemple típic de monopoli i corrupció que s'ha de denunciar. L'Ajuntament ha de justificar clarament les seves despeses i prioritats: amb els mateixos pressupostos actuals els treballadors podrien obtenir un nivell de serveis molt més alt.

34 - Dintre de la reivindicació del Servei Nacional de Salut de la Generalitat, els socialistes avançarem per a Barcelona la reivindicació d'una xarxa d'unitats assistencials bàsiques suficient i la racionalització i ampliació dels hospitals de barri i districte corresponents al municipi. Ens osovarem al traspass a la Seguretat Social dels hospitals municipals, en la perspectiva de la incorporació dels mateixos al Servei Nacional de Salut. Reivindicarem la millora del servei d'ambulàncies i de l'accès als serveis d'urgències, la potenciació de les farmàcies hospitalàries i la subvenció dels hospitals de dia en els barris, així com dels centres d'informació sanitària i de medicina preventiva.

35 - El sistema educatiu bàsic ha d'ésser gestionat a nivell municipal i de barri, el comptes de dependre del Ministeri d'Educació. La manca de places escolars en els barris populars, els abusos del sector privat, la incompetència de l'Administració ministerial, la manca de transports escolars i l'incompliment dels standards mínims obligatoris d'espai i docència -insuficients a més en el cas de Barcelona- han d'ésser integrats en un programa de reforma educativa avançada per a Barcelona, en l'elaboració del qual haurien de participar les organitzacions ciutadanes (barris i associacions de veïns) i representants dels ensenyants. Cal també que els mestres socialistes actuïn en els barris conjuntament amb els pares i veïns per tal d'inserir la problemàtica escolar dintre de la lluita urbana.

36 - Hem de reivindicar l'oficialització del català per l'Ajuntament i la normalització sistemàtica del seu ús en els carrers i places de la nostra ciutat, així com en els documents de treball i oficials. La recuperació dels símbols públics de la personalitat catalana i l'ajut a les activitats culturals populars promogudes per barris i associacions de treballadors de la cultura. L'Ajuntament ha de subvencionar els centres socials i de cultura a nivell de barriada i facilitar llur accés a edificis representatius i suficients.

37 - L'Ajuntament té que subvencionar les guarderies fins a la seva gratuïtat, establint només com a condició el compliment d'unes normes d'espai i funcionament i la promoció per part de grups ciutadans.

38 - El finançament de tots aquests serveis ha de provenir d'un retall de les despeses ornamentals i de prestigi, d'un exàmen aprofundit dels costos unitaris de servei, de la disminució de les contrates, de l'accès municipal als fons de les Caixes d'Estalvi i d'un augment dels arbitris sobre la propietat (a partir d'una revisió freqüent i perfeccionada dels cadastres de la contribució urbana i plus-vàlues). S'ha d'establir a més quota del pressupost ordinari per a ésser distribuïda a través dels organismes a nivell de districte o barri per al manteniment de serveis socials com els esmentats abans. I una quota dels pressupostos de capital per a la realització descentralitzada de petites obres de manteniment i adquisició de solars i edificis necessaris per a l'equipament dels barris.

39 - Les associacions de veïns han estat durant els darrers anys del franquisme un dels instruments de base popular i de funcionament democràtic legal, instrument eficaç de mobilització i únic interlocutor possible davant l'Administració. En aquesta fase de sortida a la llum pública dels partits polítics i d'instauració del reformisme a l'Ajuntament, tothom intenta capitalitzar les associacions en funció dels seus interessos. Els socialistes hem d'impulsar l'adaptació de les associacions i centres socials a les noves circumstàncies, abandonant la simple reivindicació aïllada per a plantejar noves opcions, sobretot si els canals tradicionals no permeten de forçar els plantejaments reformistes per a enfrontar-los amb els problemes reals dels treballadors. Cal superar l'actuació defensiva, formular alternatives concretes de solució, fiscalitzar permanentment l'actuació municipal i deturar el procés de degradació de la nostra ciutat.

40 - A mesura de que els moviments de lluita urbana han anat adquirint més força, la Federació d'Associacions de Veïns ha guanyat incidència amb les seves campanyes entorn del Pla Comarcal, l'amnistia, la dimissió de Viola, per un Ajuntament democràtic. La F.A.V. té avui un important paper a jugar en la conquesta de la democràcia a nivell local. Per això és necessari defensar el seu funcionament autònom i democràtic, impulsant i coordinant les lluites dels barris, i evitant la seva instrumentalització per part del reformisme i dels grups avantguardistes. Cal enfortir la F.A.V. amb la presència activa dels socialistes en les Coordinadores de Vocalies, les Assemblees de Delegats d'Associacions i la Junta. Igualment amb la col.laboració directa de tècnics, professionals i militants de les associacions. Com a partit de masses valorem la importància de totes les entitats que com la F.A.V. i la C.V.P. contribueixen a la millora de les condicions de vida i a la conquesta de les llibertats polítiques.

41 - El cooperativisme és un camp en que els militants de la Federació hem d'esmerçar esforços per tal de recuperar la tradició d'aquest moviment a Catalunya. En les actuals circumstàncies d'encariment de la vida i disminució constant dels sous reals, el paper de les cooperatives esdevé molt important en la lluita contra la inflació i com a alternativa a les mesures antipopulars d'estabilització que prepara el capitalisme.

c) L'ampliació de la base del Partit

Ens manquen dades, a l'hora d'efectuar aquesta valoració d'urgència, per a avaluar si el Partit en el seu conjunt ha efectuat una política correcta pel que fa a la mobilització de l'aureola de simpatitzants, de futurs militants socialistes.

S'assenyalava, a la circular 002 de COMPANYY, la conveniència de "crear comités per l'abstenció amb simpatitzants, companys de treball, veïns. Aquests comités haurien d'ésser oberts, provisionals i secundàriament poden contribuir al creixement del Partit".

Creiem útil que les organitzacions territorials i dels fronts analitzin aquesta qüestió i demanem a tots aquells que hagin emprès iniciatives interessants i concretes en aquest sentit que ens les comuniquin: les pàgines de COMPANYY resten obertes per a la intercomunicació d'experiències politico-organitzatives de les diferents organitzacions del Partit.

d) L'experiència "electoral"

Siguin quines siguin les decisions del Partit de cara a una futura participació en una pugna electoral, no podríem de cap de les maneres caure en la ingenuïtat de no preparar-nos activament en aquest terreny.

Es per això que l'experiència acumulada en aquest combat abstencionista (experiència de tot ordre: política, organitzativa, de propaganda, econòmica, etc), ha d'ésser considerada com a important, i en conseqüència ha d'ésser analitzada cuidadosament. Hem iniciat un camí de projecció creixent del Partit, amb orientacions obertes, populars, de masses. Ens cal valorar, a tots els àmbits del Partit, aquesta experiència en tant que primer pas en el camí que hem emprès per a incidir amb força en el món obrer i popular, per a conquerir una credibilitat i una majoria en l'opinió popular.

Repetim també aquí que seria útil que les diverses organitzacions del Partit donguessin a conèixer aquells aspectes de les seves valoracions i anàlisis que consideressin d'interès per al conjunt del Partit. Donar a conèixer al conjunt dels militants iniciatives, problemes i contrastacions de caràcter concret és una contribució d'extraordinària utilitat en el procés de forjar el Partit Socialista com a arma potent i eficaç de la nostra lluita per la democràcia i el socialisme.

URGENT: Es prega als responsables de finances de les Federacions fagin arribar als locals centrals del Partit, de forma immediata, les cotitzacions de novembre i desembre no cobrades per via bancària.

PUBLICACIONS:

Ha sortit a la venda el nº1 de ROIG, "revista socialista dels universitaris", editada per Comunicacions del Partit Socialista (COPS). També són a la venda el nº4 de LA TERRA, butlletí de la Unió de Pagesos, i el nº2 de FEDERACIÓN, revista de la Federació de Partits Socialistes.

Les Federacions poden dirigir les seves comandes als locals centrals del Partit.